

Petri Cvnæi de Repvblica Hebræorum Libri III

Cunaeus, Petrus

Lvgd. Batavor., 1632

Cap. XX. Feciales pacis offerendæ causa missos esse etiam ad septem Cananææ polulos, contra quam vulgo existimatum est. Cur Gibeonitis dolo atque astus opus fuerit ad petendam pacem. Cur septem ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65527](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65527)

sium sedes eum concessisse, atque hinc in Cananæam venisse, ubi cœlestem doctrinam tam feliciter ad suos propagavit, ut jure eum Maimonides *עמוד הורא* *columen atque stabilimentum seculi* appellet. Hæc summo iudicio animadvertit author cordatissimus. Neque nos ea referre piguit, quia illustrare Talmudicorum scitum poterant, quod de septem illis præceptis retulimus, quæ Noachi posteros ita obligabant, ut, si forte populi quidam inter pacis leges suscipere eorum observationem recusassent, eos Iudæi excindere penitus, tanquam barbarie atque immanitate efferatos, iussi sint.

CAPUT XX.

Feciales pacis offerendæ causa missos esse etiam ad septem Cananæa populos, contra quam vulgo existimatum est. Cur Gibeonitis dolo atque astu opus fuerit ad petendam pacem. Cur septem Cananæa populi ad internecionem occisi. Cur Ammonitis & Moabitibus oblata pax non sit. De sacerdote, qui prælii causa ungebatur.

NVnc porrò alia exequamur, quæ Maimonides ad interpretationem illorum verborum attulit, quæ nos paulò

paulò antè ex Deuteronomii capite
 vicesimo adscriptimus. Sanè quod le-
 gatos de pace prius mitti summus
 Deus ad eas nationes jubet, in quas
 Iudæi arma parabant, id Aegyptius ille
 certissimo documento pertinere etiam
 ad septem populos evincit, quorum
 fortunatas sedes Israëlitis Deus pro-
 miserat. Quod quidem contra opinio-
 nem eorum est, qui sine discrimine, &
 nulla exceptionis lege factam à numi-
 ne proscriptionem earum gentium
 ajunt. Sed refellit eos insigne testimo-
 nium, quod Maimonides noster citat
 ex libro Iosuaë, ex capite xi. ubi sic ferè
 scriptum est : *Nulla fuit civitas, quæ
 pacem fecerit cum Israelitis, præter Chi-
 vaos Gibeonitas. Cateri omnes bello capti
 sunt. Induraverat enim animos eorum
 Deus ad pugnam cum Israelitis conseren-
 dam, ut internecione occideret eos, nec fie-
 ret illis gratia. Enimverò illud hinc ef-
 ficitur, deletas propterea eas gentes
 esse, quia belli fortunam tentare, quàm
 conficere pacem in Israëlitarum leges
 maluerunt. Quod si fecialibus auscul-
 tassent, utique jam salus earum neuti-
 quam in dubio fuisset. Quærit dehinc
 Maimonides, quid igitur causæ sit, cur
 Gibeonitæ astu doloque petendam pa-
 cem censuerint, seque gentem procul
 in*

e hinc
 lestem
 s pro-
 onides
 limen-
 judi-
 acissi-
 quia
 ote-
 eptis
 ita
 lam
 ob-
 ei ex-
 ie at-
 nt.

tos esse
 con-
 Cur
 uerit
 ana-
 Cur
 pax
 ansa

quæ
 nem
 nos
 uld

in aliis terris sitam finxerint, cum her-
 cle certum illud sit, vera via pervenire
 eos ad hoc, quod cupiebant, potuisse?
 Sed respondet princeps Rabbiorum,
 antea legatos ad Gibeonitas quoque,
 sicut ad reliquas sex nationes, missos
 fuisse; eosque ab illis spretos esse. qua-
 re ex ea tempestate legem numinis ad-
 versus eos valuisse, quæ de internecio-
 ne septem gentium lata erat. Gibeo-
 nitas autem, cum eam legem postea
 resciscerent, copiasque Israelitarum
 latè victrices pertimescerent, venienti
 malo cavissè: & quia post spretam se-
 mel pacem vera remedia consumpse-
 rant, fallaciis atque arte usos esse. Hæc
 in hunc modum ferè decisa à Maimo-
 nide sunt. Porrò, quod in septem gen-
 tes illas victoria aliter exercita, quam
 in cæteras, fuit, ita ut illi quidem ex-
 scindi viros fœminasque atque infan-
 tes etiam, hîc verò sufficere expiationi
 solam virorum cladem lex voluerit,
 ea disparitas ab hac adeò causa est,
 quòd septem illi populi vulgo & pas-
 sim in sese flagitia quædam fœdiora
 admisere, à quibus recta ratio natura-
 que hominum communis refugit at-
 que abhorret. Quare profectò summus
 Deus eos, veluti terræ odium onusque
 fuisse significat, cum in Levitici capite
 XVIII,

xviii, enumeratis id genus vitiis, potremò ita fatur, *Polluta est terra, & iniquitatem ejus ego visitavi adversus eam, & evomuit terra habitatores suos.*

De Ammonitis & Moabitis edictum singulare exstat in Deuteronomii capite xxiii, quo cautum fuit, ne eos unquam Israelitæ ad pacem sollicitarent. & causa ibidem editur ejusmodi, quia com meatum Israelitis non advenxerant ex Ægypto venientibus. tum &, quod Bilhamum vatem magna mercede conduxerant, qui omnia infausa eis auguraretur. Subjicit autem quandam cautionem Maimonides, quæ huc transcribenda est, אף על פי שאין שואלים בשלוםם אם השלימו מעצמם תחלה מקכלין אותן :

Etsi, inquit, legatos de pace non mittebant ad eos, tamen si sponte sua initio eam cuperent, non repellebant eos. In Halacha Melachim, quam identidem memoravimus, in capite vii, multa prodit Ægyptius noster de sacerdote quopiam, qui prælii causa consecratus publicè fuit. de quo ita infit: אחר מלחמה הרשות ואחר מלחמה מצוה ממנין כהן לרבו אל העם בשעת המלחמה ומושחין אותו בשמן המשחה וזהו הנקרא משוח המלחמה :

In bello, tam quod gerebatur pro imperio, quam quod lege divina indictum fuit, sacerdos

cerdotem creabant, qui exercitum alloqueretur sub tempus praelii, ungebantque eum oleo sacro. Atque hic ille est, qui *המשוח המלחמה* hoc est, praelii causa unctus dicebatur. Oratio ejus, qua ad populum usus est, recitatur in Deuteronomii capite xx, fuitque ejusmodi: *Eia, audite Israelitæ. Vos proceditis hodie in praelium contra hostes vestros. Ne mollescat cor vestrum, neu trepidate aut expavescite metu eorum. Progreditur enim vobiscum in expeditione Deus vester, pugnatque cum hostibus vestris, uti servet vos.* Refert Maimonides etiam alia verba, quæ sacerdos ille ex tabula aut libro publice pronuntiavit, non sub ipsam pugnam hercle, sed tunc, cum ad bellum exiret populus. Sed nos tenuissimas particulas, atque omnia minima mansa huc non inseremus.

CAPVT XXI.

Qui fuerint immunes militiâ. Saulis severitas in cogendo milite. Pœna in eos sancita, qui sacramentum detrectarent. Vnde Flavius scripserit, deos peregrinos in bello non violandos Iudæis. Laudabilis Iudæorum religio, cum Beati ades refecta ab Alexandro est.

IN Deuteronomio privilegia quorundam recensentur, quibus vacatio militi-